

Хліб насущний

Богдан-Ігор Антонич

У дно, у суть, у корінь речі, в лоно,
у надро слова і у надро сонця!
В екстазнім шалі, в час, коли найтонша,
роздерти вглиб свідомості запону,
аж зсунеться із нас, мов зайва шкура.

Лілеї сну пом'явши, плахта куряв
звилась у трубку з золотої бляхи.
У землю вбите полум'яним цвяхом,
розколює надвоє сонце обрій.
Мов карти, в кучерявій вітру торбі
мішаються блакитні краєвиди.
Проходять сонні люди, мов сновиди,
колишуться на линвах ясних ранків.
В тривожних радощах,
 химерно й п'янка
вгинається, мов блиски леза, мова.
До дна землі
 й до дна цупкого слова
вдираються завзято і уперто
і видираю в заздрісної смерті
пісні,
 п'яніння,
 ночі й дні.

4 січня 1936